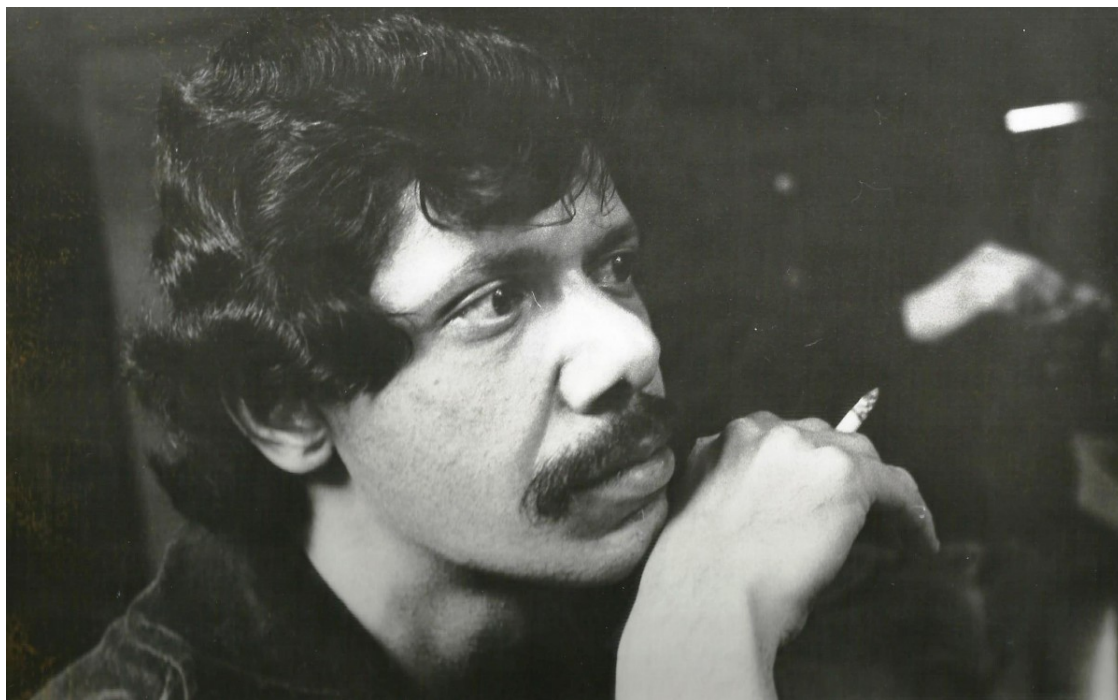

Mor Chick Corea amb 79 anys

El virtuós dels teclats va morir el passat 9 de febrer | En recordem la figura amb un article de Pere Pons publicat al número 57 de la revista 440Clàssica&Jazz

Armando Anthony Corea (Chick Corea) | Arxiu Jordi Sabatés

Armando Anthony Corea (1941-2021), més conegut com a **Chick Corea**, va morir el passat 9 de febrer, amb 79 anys, a l'Àrea de la Bahía de Tampa a causa d'un càncer que li va ser diagnosticat fa pocs mesos. La notícia, però, no es va fer pública fins ahir a la seva pàgina de Facebook (<https://www.facebook.com/chickcorea/posts/10158422599898924>) . Guanyador de 23 premis Grammy i un dels responsables de l'entrada del jazz a la modernitat, el músic de Chelsea (Massachusetts) es va mantenir actiu fins poc abans de morir.

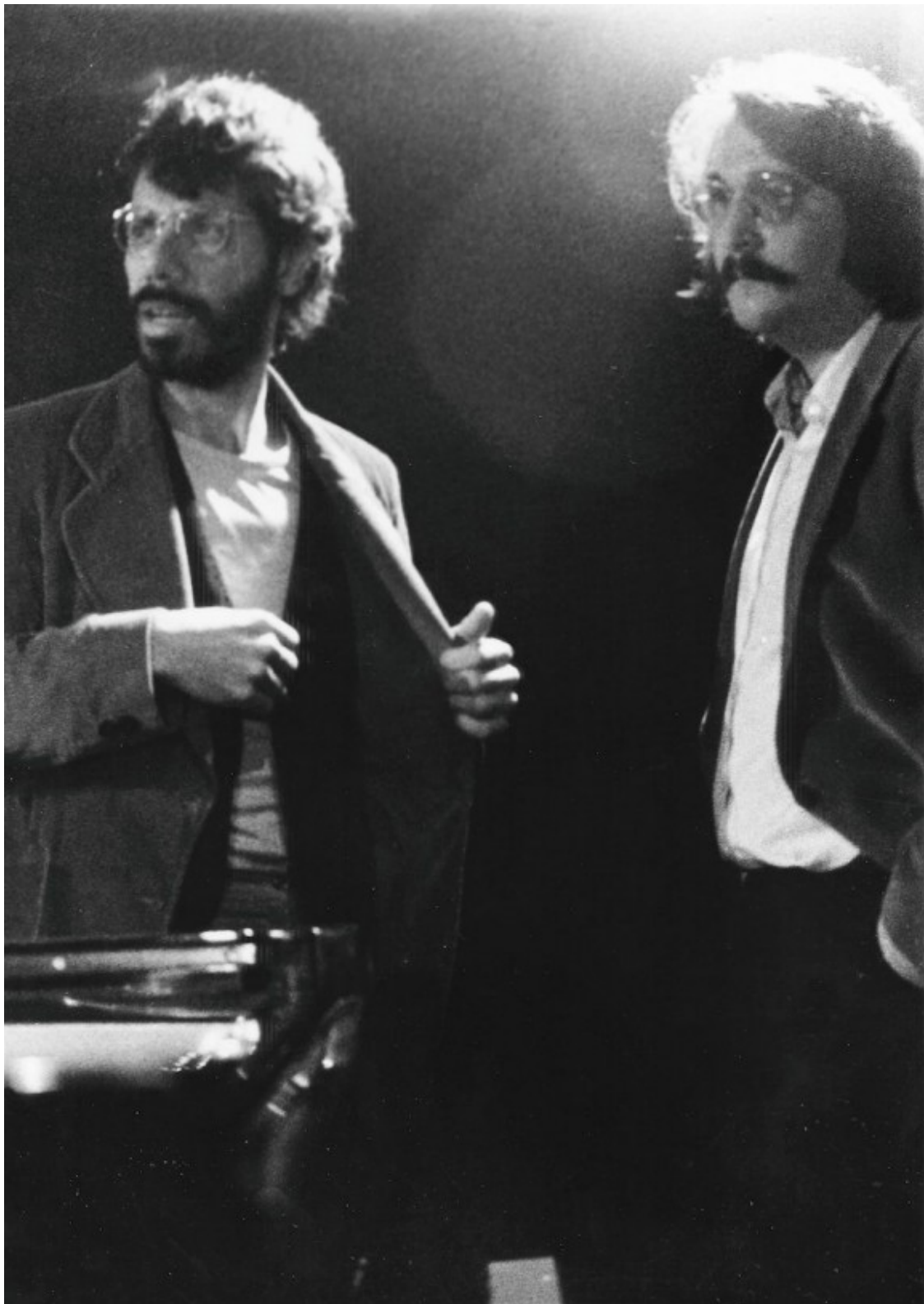
El prolífic pianista forma part del grup de talents descoberts per **Miles Davis** durant l'enregistrament de *Bitches Brew* (Columbia-CBS, 1970). **Corea** va destacar pel seu gran treball durant els anys 70 en el gènere de jazz fusió i en la seva etapa amb el grup **Return to Forever**, juntament amb altres grans artistes. En recordem la figura amb un article de Pere Pons, sobre **Corea** i **Jordi Sabatés**, publicat aquest passat estiu al número 57 de 440Clàssica&Jazz.

Chick Corea i Jordi Sabatés: Dos ocells del més enllà

Per Pere Pons

Mai no arribarem a saber què és o qui és el que atreu la mirada d'aquest parell de merles del jazz mundial, mentre la llum els corona i el temps es para enmig de la foscor. El més segur és que ni ells mateixos ho recordin. Tan aviat podria ser el vol d'una ploma com l'esclop d'un centaure, però el que no oblidaran mai de la vida és la sensació de veure's al mirall quan, per

primer cop, es van trobar l'un davant de l'altre asseguts davant els seus respectius pianos. Ulleres, bigoti, cabells i una expressió idèntiques els emparellen com dues gotes d'aigua lliscant en un camp d'ordi a l'hora de la rosada.

Chick Corea i Jordi Sabatés Foto: Arxiu Jordi Sabatés

Impassible, amb les mans a la butxaca, **Jordi Sabatés** (Barcelona, 1948) deixa que sigui el seu convidat **Chick Corea** (Chelsea, 1941) qui prengui l'acció i s'obri l'americana per posar al descobert el batec que els agermana. El títol del doble disc *My Spanish Heart* (Polydor, 1976) podia ser un bon presagi, tal com **Armando Anthony Corea** havia deixat plasmat en una portada sis anys enrere. L'escena va tenir lloc a la primigènia sala Zeleste del carrer de l'Argenteria de Barcelona, on el periodista 'mèdiu' Àngel Casas els va reunir l'any 1982 en nom d'aquell seu mític programa, *Musical Exprés*, que encara avui ens recorda que 'tot temps passat va ser anterior'. Què cal fer o què ha de passar, perquè la televisió recuperi algun dia aquella dignitat perduda respecte a la música?

Resulta curiós veure com ni tan sols un oceà de distància els va impedir ser alletats en el mateix bressol, on tan aviat podien confluïr els jocs de mans de **Jelly Roll** amb l'impressionisme d'**Erik Satie** com les fondàries de **Bud Powell** amb el misteri d'Edgar Allan Poe i els tresors de les Antilles amb l'orografia sonora dels dominis de Sauron.

Mentre **Corea** assolía el seu primer cim al Kilimanjaro com a xerpa de **Miles Davis**, **Sabatés** contribuïa a guarnir de sonoritats lisèrgiques la primera part del visionari doble àlbum *Concèntric* (1970) de **Pau Riba**. Poc després, un va invocar els esperits de la fusió amb l'evangeli segons *Return to Forever* (ECM, 1972), i l'altre va desafiar l'*establishment* de l'auca del Senyor Esteve amb la conxorxa transcultural de blues, folk i psicodèlia amb **Jarka**.

Chick Corea i Jordi Sabatés Foto: Arxiu Jordi Sabatés

Afins a la màgia de les sis cordes, el nord-americà va buscar la complicitat d'**Al Di Meola** ?després

John McLaughlin? i el català va trobar en **Toti Soler** el company de viatge escaient. I gairebé al mateix temps que **Sabatés** vampiritzava les ensenyances del mestre fent seure **Tete Montoliu** davant el teclat d'un Rhodes, **Corea** es batia a duel amb el seu coetani **Herbie Hancock**.

A la seva manera, personal i intransferible, tots dos van obrir uns camins que estaven predeterminats a trobar-se. No obstant això, mentre un partia amb l'avantatge de ser al rovell de l'ou, l'altre havia d'assumir que l'entorn i les circumstàncies no eren precisament les més favorables. Una desigualtat tan plausible com aparent, perquè una vegada es van conèixer i van tenir l'oportunitat de volar plegats van manifestar-se com el que realment són: dos ocells del més enllà que duien al bec tot l'enyor de demà.